

zemlji vse pretrpi, saj vé, da bo za to prejela oni venec v večnosti, ki je pripravljen njim, ki do konca stanovitno nosijo svoj križ. Večkrat je rekla: „Naj bo v božjem imenu! Čeprav tukaj trpim, se bom pa tam veselila, kjer Jezus s svojimi ovčicami prebiva in kraljuje.“ Misel na Jezusa jo je tolažila. Srčno ga je hrepenela prejeti v svetem zakramentu. Ker se bolezen ni zboljšala, zato so ji prinesli na dom ljubega Zveličarja.

Ko so se bližali z Jezusom, samega veselja ni vedela, kaj bi začela. Naprosila je okolu stoječe deklice, da so ž njo zapele: „Sveti, sveti, sveti . . .!“ — Tako dobrega otroka je hotel Zveličar kmalu pri sebi imeti. In res je umrla Rozika šele dvanajst let stara.

Al. Stroj.

Moji prvi učitelji.

(Piše Fr. Žužek.)

IV.

Nesreča.

»**N**esreča nikoli ne počiva“, sem slišal večkrat doma in drugod. V šoli so pa nam še povedali, da nesreča človeka lahko marsikaj nauči pa tudi spametuje. Skusil sem pa tudi sam, da je resničen ta pregovor. Kadar sem imel dedkov nož v rokah in ga nisem odložil precej, ko so me opomnili, naj ne režem, prišel je gotovo moj prstek preblizu rezila, ali pa je rezilo sililo preveč v mojo roko. Nato me je pretreslo po vsem telesu, na prstu zaskelelo in prikazala se je kri. Pa jaz sem si znal že pomagati. Poiskal sem malo košarico, v kateri so imeli stara mama šivanke, škarje in zavitek raznih zaplat, s katerimi sem si obvezal ranjeni ud in ustavil kri. Čez nekaj dnij pa sem zopet rezal, kakor bi se mi ne bilo nič pripetilo. Taka mala nesreča me toraj ni izučila, zato me je obiskala pa večja, katere ne bom nikoli pozabil.

Za našim skednjem se razprostira lep vrt, na katerem raste različno sadno drevje. Največ so ga zasadili moj skrbni dedek, nekaj pa tudi moj rajni oče in morda še kdo drugi. V prvi spomladi, ko še ni bil povsod skopnel sneg, hodili so moj dedek že okoli posameznih dreves. Pri tem je bilo treba odstraniti vejo, katero je bil nalomil sneg, onemu je bilo treba pritrditi kolec. Na tem vrtu sem bil tudi jaz večkrat morda, kakor je bilo potreba. Ko je začelo drevje cvesti, sva z dedkom vse ogledala in presodila, koliko bo hrušek in jabolk za mošt, kaj se bo posušilo in spravilo in kaj se bo prodalo. Posebno sem pa dedka rad zapeljal na dolnji konec vrta, kjer je ob plotu stala debela črešnja, ki je rodila prav debele belice. Če je ta lepo cvetela, pa je bilo meni všeč, zadovoljen sem bil s prijetno pomladjo, z našim vrtom in sam s seboj. Le to mi ni ugajalo, da je belica tako visoko rastla. Ne vem, kaj ji je bilo neki potreba tako dolgega debela, saj bi bila lahko nižje nastavila svoje dolge veje. Kako je bilo to sitno, ker sem moral vselej prositi odraslega človeka, da mi je pristavil lestvo, če sem hotel trgati in zobati sladke belice. In moj dedek so imeli take oči, da niso mogli ali pa niso hoteli videti, da so črešnje že zrele, ko sem jaz to trdil. Dva tedna sem jim že pravil in zatrjeval, da vidim zrele belice na drevesu, pa jih še nisem mogel pregovoriti in preprositi, da bi šli po lestvo in jo pristavili. „To jaz bolje vem kakor ti“, so rekli pa so šli izpod črešnje. O, kako bi bilo prav, da bi jim bil verjel in se ne bil zmenil za te preklicane belice. Toda nesreča me je naučila še-le ubogati in verjeti previdnemu dedku.

Bilo je lepega dné po binškošnem prazniku. Dedek so bili šli v somenj k sv. Antonu na Rebro, drugi domači so pa na logeh seno sušili in spravljali domov. Da ni ostala hiša brez variha, moral sem biti doma jaz. Ne vem, kako je bilo, da sem zašel kmalu na vrt. Oglედovaje sedaj to jablano, sedaj ono hruško, pridem blizu znane črešnje. Kar zagledam na-njo prislonojestvo. „Jejheta“, si mislim, „lestva je tukaj, toraj so vendar-le zrele naše belice; če so dobre drugim, zakaj pa bi ne bile meni?“ Malo se okoli ozrem, z očmi

premerim lestvo in se spravim po njej na drevo. Ravno sem se začel dobro gostiti, kar strašno zahrešči pod mojimi nogami. Veja se odčesne pri deblu, jaz telebnem pa na tla in obležim. Kako in kaj je bilo z menoj dalje, nisem nič vedel. Nezavestnega so me odnesli z vrta. Ko sem pa odprl oči, ležal sem doma na postelji ves izdelan v groznih bolečinah. Pri postelji je stala cela gruča ljudi, mej njimi pa tudi sosedov stari stric, ki me je bil našel na vrtu ležečega in sklical naše ljudi, da so me nesli domov. Poklicali so zdravnika, ki je kmalu prišel in me vsega pretipal, pregledal in preiskal. Najhujše je bila poškodovana desna roka, ki je bila vsa otolčena in zvinjena v komolcu. Ko so mi jo poravnali in obvezali, naročil je še zdravnik, kako naj ravnajo z menoj, da bom kmalu zdrav. Vendar ni hotelo biti tako hitro bolje, čeprav sem si želel zdravja sam, zdravnik in vsi gledalci pri moji postelji. Ker sem se bil precej pretresel, me je znotraj po životu silno peklo in bolelo, če sem se le ganil z najmanjim udom ali samo dihnil bolj globoko. Kadar so mi pa prevezovali roko, sem se vendar delal, kakor bi ne bilo nič hudega. Le včasih sem vzdihnil: „Uh, kako to boli in boli!“

Črešnje so bile zrele, obrane in pozobane. Tudi jabolka in hruške so že ležale na slamni v kleti, jaz pa le še nisem smel, pa tudi ne mogel iz sobe. Ker je bilo zunaj dovolj dela, sem bil večji del dneva sam. Le možiček, ki me je bil našel pod črešnjo ležečega, me je večkrat obiskal. Na stolu sedeč poleg postelje, izvlekel je malo pipico iz žepa, otrkal jo je ob noht na palcu desne roke, da se je sivi pepel zaprašil na tla. Potem jo je pa zopet natlačil in vlekël iz nje, dokler je imela v sebi kaj dima. Izvedeti pa je hotel vse od mene: Kje me boli, kje peče in kje tišči? „Rože bi bile še najboljše; to hladí in zdravi. Tudi laško olje bi ne bilo napačno, ker znotraj mečí.“ Take svete je dajal meni in našim domačim. Če so pa take nasvete slišali moj dedek, so pa rekli: „Črešenj mu bom prinesel z vrta, pa naj ga ozdravé!“ Sam sem si pa mislil: „Zobal jih bom še, zobal, nabirajo naj jih pa drugi, ki niso tako težki, da bi se lomile veje pod njimi.“

Mojih ran in bolečin je bilo poslednjič pa le konec. Ko sem se izkobacal iz postelje in bolezní, šel sem precej pogledat črešnjo na vrt, pa takó, da me ni nihče opazil. Vse sem prevdaril in preračunil: kako sem stal na veji, kako letel in priletel na tla. Z dedkom sva se počasi zopet sprijaznila in sva še hodila na vrt. Vendar nisem nikoli več tako odločno zatrjeval, da so belice že zrele, tudi če so jih drugi že zobali. Preveč sem se bal, da bi dedek zopet rekli, kar so tako radi ponavljali: „Tudi nesreča uči človeka, da bi se le hoteli tudi kaj naučiti od nje!“

Košnja.

Padaj, padaj travica,
Sivka suho bo hrustala;
Pridna naša kravica
Mleka bo obilo dala.

Fos. Stritar.

Mesec rožnik je prišel v déžel. Kmet ga pozdravlja z veliko radostjo; zakaj zopet se je povrnil zanj veseli čas, čas košnje. Saj poznate našega kmeta poštenjaka; saj veste, kako ljubi on svojo živinico! Vem, da bi večkrat sam rad stradal, da ima le njegovo „blago“ kaj prežvekovati. Sedaj pa mu ponujajo travniki toliko trave, lepe, velike, slastne! Zakaj bi se ne veselil dneva, ko poreče oblastno: „Jutri pojdemo kosit!“

Že prejšnji večer zveni skozi vas ozkorezko klepanje kos. Nehoté se spomniš, da mogoče bela žena — smrt nekje svojo koso kleplje, da ti preseka nit življenja. Kosec si kleplje koso, da bode mogel drugo jutro spretno rezati travico ...

Komaj je odbila v vaškem zvoniku polnočna ura, že se oglasi v vasi glasno ukanje radujočih se koscev. Mogočno se razlega njihovo ukanje in petje po mirni naravi. Čarobna luna gospoduje še na nebesnem svodu mej slabo brlečimi zvezdicami in vse je še vtopljeno v